

Įrašykite praleistas raides, padėkite trūkstamus skyrybos ženklus, suskliaustus žodžius parašykite kartu arba skyrium.

I Berniukas sėdėjo visą ilgą vasaros popiet_ ir laukė kad ka_kas atsitiks. Jis tupi už serbentų kr_mo ir jau seniai (nebe, skina)..... uogų. Už jo nugaros aukštos liepos šlama vienatvės šlamesiu ten virš_nėse _sikūrė pietų vėj_s ir orios virš_nės linguoja pilnos senatviškos išminties jos ilgai leidž_si glostomos iš vienos pusės ir tik paskui lėtai atsitiesia ir laukia kitos švelnaus vėjo glamonės.

Čia apačioje sode (ne, sujuda) (nė, vienas) žolės stiebelis kamanės kimbasi į baltus dobiliukus. Priešais jį namai balti dideli paslaptingi. Kai šviesa nusileidžia taip žemai jog pilkai balta siena _gauna melsvą atspalvį susirenka paslaptys. Jos atsėlina pro langus kurie staiga ima blizgėti tar_tum vanduo nuo juodai lak_tų stogo čerpių kurios taip spindi dienos šviesoje kad net oras virš frontono ima raibuliuoti. Tačiau labiausiai nuo sausmedžio pradedančio skleisti svaiginantį kvapą kai oras atvėsta ir saulė turi pasinerti į pieniška balzganą rūką.

Tada į namus ateina ir popiečio ramybės metas. Antrame aukšte užtrauk_mos užuolaidos kiti vaikai bilda laiptais žem_n su maudymosi reikmenimis rankose ir klykauja l_g žuvėdros viršum silkių pilno tinklo. Tai paslaptingoji valanda kai suaugusieji ilsisi nes dabar atostogos kai žvejai išplauk_ ir valtys prie valtės sustoja toli _lankos pakraštyje o (iš, tolo) girdėti š_ksniai iš valtės į valtį saulės nuauksinti vaikai ir jaunuoliai šokinėja nuo uolų ir l_gia greta tartum pusiau panir_ povandeniniai laivai krauliu plaukia į atvirą jūrą o paskui ramiai guli šiltame popietės vandenyje pilvais į viršų lyg (ne, gyvos) žuvys.

Berniukas tupi ir laukia. Juk niekas kitas tik jis vienas jaučia šią valandą. Kitaip (ar, gi)..... jie miegotų žvejutų plaukiotų, šūkaučių? Jie (ne, žino) kad serbentų lapai iš lėto gaubiasi nuo ateinančios vėsos jie (ne, mato) kaip geltoni vikšrai dvejoja ant lapo kol r_žtasi pereiti ant plonos nariuotos šakelės. Jie (ne, girdi) tylos kuri atslenka prieš tą paslaptingumą jie (ne, jaučia) kaip baimė ir laukimas gūsiams sr_vena po oda tam kuris čia tupi ir laukia kol viskas nurims kad viskas galėt_ prasidėti.

Paskui liepos jau (nebe, šlama) o tik kuždasi. Saulės šviesa lieka tiktai virš_nėse ant žemės jos jau (ne, bėra) Čia ir ima viskas keistis vis_ pirma kvapai žalumynai pakvimpa žaliai nuo namo padvelkia išdži_vusių dažų kvapu nuo rūsio stogo įkaitus_ derva iš po serbentų krūmo šviežiom žemėm skru_džių šlapimu nuo kelmo remiančio aptr_šusių lentų stalą.

Tačiau labiausiai pasikeičia sausmedžio kvapas sausmedžio kuris vešliai klestėdamas v_niojasi siena aukšt_n kurio vainiklapiai virpa tar_tum lapeliai ant Venecijos stiklo lempos svetainėje kurio rū_štakai saldus kvapas skverb_si anapus poj_čių ir kadaise pakuždėjo vieną žodį kurį berniukas surado: „Liūdesys“.

Tada viskas nut_la. Jis išeina iš serbentų krūmo vėsaus žalio kvapo ir _eina į sausmedžio kvapo ruožą prie sienos. Sausmedžio kvapo srovė yra tokia stipri ir viską nustelbianči kad atrodo tarsi b_tum pakliuv_s į tinklą. Taip tikriausiai atrodo žuviai kai ją apgaubia tinklas nors ji dar (ne, jaučia) kilpų ant savo galvos ir (ne, žino) kad jau yra įkliuvusi.

Sausmedis auga ant žalių medinių grotelių prie vilos sienos. Grotelės kas antri metai p__ukštinamos kad sausmedis (kada, nors) galėtų užaugti iki pat stogo. (Ne, daug) ir (be, trūksta) Jau ir dabar jis siekia vamzdį po antro aukšto veranda. Iki ten nuvesta ilgiausia grotelių atšaka o virš jos jau kyla pavienės sausmedžio atžalėlės ir bejėgiškai stiebiasi aukštin į orą (ne, be, turėdamos) daugiau į ką _sitverti.

II. Sapne jam pasivaideno kad kažkoks gyvas padaras lyg skorp__onas lyg vėžys skaudžiai _gėlė į šlaunį. Jis pabudo. Saulė buvo aukštai pakilusi ir Tomą staiga apakino jos spindesys. (Kur, tik) žvelgė prieš jo akis pro pušų šakas mirgėjo spindinčių dangaus skiaučių mozaika. Paskui jis pažino vietą kur mirtinai nuvarg_s ir iškamuotas baisaus sužeistos kojos skausmo krito žemėn suprat_s kad tokioje g_džioje tamsoje neras kelio pas draugus. Ūmai pasiži_rėjo į koją. Tvarstis pridži_vęs prie žaizdos o toje vietoje surietėjusi pajuodavusi dėmė visa koja ištinusi.

O juk žaizda atrodė menka. Kai mūš_je kulka brū_štelėjo per šlaunį jis to net nepastebėjo. Klaidą padarė vėliau kai traukdamasis su draugais iš miško pasakė Ne, ne, aš puikiausiai parsikasiu pats! Bet tada (iš, tikrųjų) rodėsi kad tik truputį šlu_čioja. Paskui staiga tarp medžių sutratėjo automato serija partizanai išsisklaidė o Tomas liko užpakal_. Šaukti jis negalėjo todėl pasiklydo. Užėjo naktis. Sukniubo tada ant sausų pušies šakų ir (dievai, žin) kiek laiko ten pramiegojo. Dabar jau buvo _dienoję. Jis truputį kar_čiavo ir nežinojo kur es_s.

Atsistojo. Persimetė per petį karabiną ir pasirėmė riešutine lazda kuri nuo vakar dienos jam atstojo ramentą. Kur eiti jis (ne, žinojo) Aplink stū_sojo miškas ir pro jį nieko nebuvo matyti. Kalno šlaite jis išv_do pilką uolą ir sunkiai užsiropštė ant jos. Prieš jį plytėjo slėnis. Pačiam jo vidur_je po sustingusiu dangaus skliautu buvo matyti (ne, didelis) kaimelis susispiet_s viršūnėje kurią supo (ne, derlingi) skurdūs v_nuogynai laiptais besileidž_ntys šlaitai. Dulkėtas kaimo kelias ving_vo į viršų. Visur buvo tylu ir ramu. Nei namuose nei lauke _nė gyvos dvasios. Lauke _nė vieno paukščio. Tu_čias kelias raitėsi įsaulyje tarsi jį b_tų tam tyč_ nutiesę driežams. Jokių priešų pė_sakų tartum vakar čia (ne, būtų) buvę mūšio.

Tomas jau buvo š_me kaime. Žinoma (ne, vakar) bet prieš kelis mėnesius. Mat jau keli mėnesiai partizanai čia lank_davosi tik mažais b_reliais ir ilgai neužtru_davo nors kaime nebuvo nuolatinės vokiečių _gulos į jį vedė keliai iš daugelio gyvenviečių kur stovėjo didelės priešų pajėgos ir čia lengva buvo pakli_ti į sp_stus. Anais gerais laikais kai visas rajonas buvo partizanų rank_se ir jie užeidavo į bet kurį kaimą kaip į savo namus Tomas praleido š_me kaime dieną. Jis vis dar prisimena merginas kurios tada atėjo su gėlėmis lėkštes su makaronais ant staltiesėmis užtiestų stalų vaišės po atviru dangum draugiškus veidus ir dainas.

Eisiu į kaimą pagalvojo Tomas galbūt rasiu žmonių, kurie padės man nusigauti pas saviškius.

Bet jis tuoj pat atsiminė savo draugo Žaibo žodžius žodžius kurie jam tada pasirodė (ne, reikšmingi)..... Per tas vaišes Žaibas pastebėjo kad (kaip, tik, tie) vietiniai gyventojai kuriuos jis ypač būtų norėj_s sutikti šiandien (ne, pasirodė)..... Tai sakydamas

jis šypsojosi pro juodą barzdą ir glostė seno šautuvo buožę. Beje Žaibas visada panaš_ kalbėdavo ir Tomas ilgai (ne, be, svarstė)..... pasak_tų žodžių. Išėj_s iš miško jis nusileido į kelią.